

«Ὁ λόγος ὃν ἀκούετε οὐκ ἔστιν ἐμός
ἀλλὰ τοῦ πέμφαντός με Πατρὸς». (Ιωάν. 14:24)

«Καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου,
καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέροις γλώσσαις». (Πράξαιων 2:4)

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

VOICE OF ORTHODOXY

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς προνοία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
242 Cleveland St., Redfern, 2016. Tel. 9698 5066

OFFICIAL PUBLICATION OF THE GREEK ORTHODOX
ARCHDIOCESE OF AUSTRALIA
Ἐτησία Συνδρομή – Annual Subscription \$ 20.00

VOLUME 30 No 8

Print Post Approved PP 2455500018

Τεύχος 338

Αύγουστος / August 2008

Η «ΑΓΙΩΣΥΝΗ» ΤΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑΣ

THE 'SANCTITY' OF DAILY LIFE

ὑπὸ Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας Στυλιανῶ

By Archbishop Stylianos of Australia

τὴν προσπάθειά του νὰ ἀπλοποιήσῃ ὁ γράφων – ὡς θεολογῶν Ποιμενάρχης – μεγάλες ἀλήθειες τῆς Πίστεως καὶ τῆς κατὰ Χριστὸν ζωῆς, ἔκαμε συχνά τὴν ἀκόλουθη σκέψη: Μήπως θὰ ἦταν πιὸ χρήσιμο καὶ πιὸ ἐποικοδομητικὸ γιὰ τοὺς πιστοὺς, νὰ παραθέταμε κάπου κάπου ὑπὸ μορφήν «χρονογραφήματος», ζωντανὰ παραδείγματα ἀπὸ τὴ γύρω μας καθημερινή βιοπάλη, ἀντὶ νὰ γράφουμε ἄρθρα **θεωρητικῆς** φύσεως, τὰ ὁποῖα μάλιστα ὅταν ἀναπτύσσονται σὲ περισσότερες «συνέχειες» διατρέχουν τὸν κίνδυνον νὰ μὴν ἀποδώσουν τὴν ἐλπίζομένη βοήθεια καὶ παρηγορία;

Ἐνα τέτοιο «χρονογράφημα» γράφουμε σήμερα πού ἔχει ἓνα ἰδιαίτερο μήνυμα γιὰ δύο λόγους:

Πρῶτον, γιατί ἀναφέρεται σὲ ἓνα ὑπέρογρον Ἀνδρόγυνο συμπαροίκων, πού, ὑπὸ ἄλλες συνθήκες, θὰ εἶχε ἴσως καταγραφεῖ ἐπίσημα, καὶ θὰ διαβαζόταν ὡς «βίος συγχρόνων Ἀγίων», δηλ. ὡς «Συναξάρι».

Δεύτερον, γιατί ἀποτελεῖ τρανταχτὴ **ἐξαίρεση** καὶ συγκλονιστικὴ περίπτωση **ἀφοσιώσεως** σὲ σύγχρονον θεσμό τοῦ **Γάμου**, πού δυστυχῶς, ἀπὸ τὴν δεκαετία τοῦ 1950 μέχρι σήμερα, περνᾷ μιὰ συνεχῶς ἐπιδεινούμενη κρίση, θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε μιὰ ἀτέλειωτη «θύελλα», ὅσο κανεὶς ἄλλος θεσμός.

Οἱ δύο συμπάροικοι, γιὰ τοὺς ὁποίους θὰ μιλήσουμε, εἶχαν ἔλθει στὴν Αὐστραλία ἀπὸ τὰ Κύθηρα, καὶ ἔζησαν στὴν Κουηνσλάνδη ἓνα ἔγγαμο βίον πάνω ἀπὸ 50 χρόνια. Δούλεψαν τίμια σὲ διάφορες δουλειές, καὶ ἀπόκτησαν ὑπολογίσιμη γιὰ τὰ μέτρα τους περιουσία. Πρὸ πάντων ὅμως, κρατοῦσαν καὶ καλλιεργοῦσαν φιλάργυρα τὴν **Πίστη** καὶ τίς παραδόσεις των, θέλοντας νὰ ἀφήσουν καὶ καλοὺς ἀπογόνους.

Μετά ἀπὸ τὴν γέννα τοῦ πρώτου παιδιοῦ των,

In his attempt to simplify great truths of **Faith** and **life** in Christ, the writer – as a theologizing spiritual Shepherd – has often thought: Would it perhaps be more useful and edifying for the faithful to include from time to time a kind of 'chronicle' of living examples taken from everyday life, rather than **theoretical** articles which, especially when 'serialized' over several issues, run the risk of not providing the intended assistance and consolation?

One such 'chronicle' follows*, and it has a special message for two reasons:

Firstly, because it refers to an elderly Husband and Wife of our community and, under other circumstances, would perhaps have been recorded officially and read as one of the 'Lives of Modern Saints'.

Secondly, because it represents a palpable **exception** and an astonishing instance of **dedication** towards the institution of **Marriage** which, from the 1950s until today, has undergone a continually deepening crisis – we might say an unending 'storm' – like no other institution.

The couple we refer to came to Australia from Kythera, and experienced over 50 years of married life in Queensland. They worked honorably in various jobs, and did quite well. Above all, however, they kept and cultivated their **Faith** and traditions with great zeal, wishing to pass these on to their children.

*This moving story is printed with the full permission of the family concerned.

πού ήταν αγόρι, ή Μάνα δυστυχώς παρουσίασε έντονη σχιζοφρένεια, πράγμα που ποτέ δεν ήταν σπάνιο σε πολλές «πατριές» μεταναστών, ιδιαίτερα δέ στις άγριες και σκληρές συνθήκες εκείνων των χρόνων.

Ο σύζυγος όμως Ανδρέας, που λάτρεινε την γυναίκα του και πέθανε πριν από ένα δίμηνο σε ηλικία 93 χρόνων, ούτε σκέψη νά την αποχωρισθεί. Πόσο μάλλον νά την βάλει σε «ίδρυμα» τις τελευταίες κυρίως δεκαετίες που, παρά τις υπηρεσίες των ιατρών, είχε επιδεινωθεί ακόμη περισσότερο ή κατάστασή της.

Είχαν αποκτήσει και ένα δεύτερο παιδί, που ήταν θυγατέρα, αλλά μήτε ο γιός μήτε ή κόρη, που γνώριζαν ότι είχαν «κληρονομήσει» τό σύνδρομο της σχιζοφρένειας, ενδιαφέρθηκαν νά κάμουν γάμο και δική του οικογένεια ό καθένας, από φόβο μήπως πολλαπλασιάσουν την τραγικότητα της πατρικής οικογενείας.

Παρά ταυτα, καθένα από τά αδέρφια έχει σταδιοδρομήσει, κατά κάποιον τρόπο μέ πολλή επιτυχία στή σύγχρονη ζωή, και μάλιστα είναι δημοφιλέστατοι, όχι μόνο στους πολλούς συγγενείς των, αλλά και στήν ευρύτερη πολυεθνική κοινωνία.

Οι γέροντες Γονείς ζούσαν κάπως απομονωμένοι σε ήσυχο προάστιο, και προσπαθούσαν νά «τερματίσουν» ειρηνικά την αρκετά προχωρημένη ηλικία των. Έκαμναν μάλιστα, χωρίς «τυμπανοκρουσίες», και πολλές μικρές αλλά συχνότατες καθημερινές **άγαθοεργίες**: Άλλοτε σε άτομα που βρίσκονταν σε ανάγκη και τό μάθαιναν από τρίτους, άλλοτε πάλι εξασφαλίζοντας κάποια **άφιερώματα** ή χρηματικές προσφορές στήν Έκκλησία της Παναγίας, που κτιζόταν στήν ίδια γειτονιά.

Ευλαβής Κληρικός, πρωτανεψιός του μακαρίτη πιά σήμερα Ανδρέα, μόλις πληροφορήθηκε τον θάνατο του ύποδειγματικού θείου, έσπευσε από τό Σύνδεύ νά τον κηδέψει, μαζί μέ τους άλλους Κληρικούς μας στήν περιοχή, που λίγο-πολύ έγνωρίζαν και έτιμούσαν βαθείά όχι μόνο τις προσφορές του, αλλά και τον ήρωικό αγώνα του.

Γί αυτόν κυρίως τον μακροχρόνιο αγώνα που τον είχε κρατήσει μυστικό «έπτασφράγιστο» ολόκληρες δεκαετίες ό αείμνηστος Ανδρέας, θά μιλήσουμε στή συνέχεια. Γιατί αμφιβάλλουμε αν άλλος Σύζυγος, και μάλιστα μέ τό λεγόμενο μεσογειακό «τεμπεραμέντο», θά άντεχε κάποιες «άβλεψίες» ή «παραλείψεις» (χωρίς την παραμικρή παρατήρηση!) στήν σχιζοφρενή Σύζυγό του Παναγιώτα, μήπως την τραυματίσει ψυχικά, θίγοντας τό φιλότιμό της ως οικοδέσποινας.

Ποιό ήταν τό πρόβλημα που τον ταλαιπωρούσε; Η καθημερινή διατροφή και ό τρόπος που «μαγειρεύε» ή Παναγιώτα, ή όποια δεν ήταν πιά

Following the birth of their first child, a boy, the Mother unfortunately developed a severe mental illness, which was not at all unusual among groups of migrants, especially amidst the harsh and demanding conditions of that era.

However the husband Andrew, who loved his wife dearly, and passed away just two months ago at the age of 93, would not even think of separating from her. Nor would he entertain the thought of placing her in an 'institution', particularly in the more recent decades when, in spite of the treatment of the doctors, her condition deteriorated.

They also had a second child, a daughter. Both she and her brother knew that they had 'inherited' the same illness, and so did not wish to get married, out of apprehension that the sadness of their family might be multiplied.

In spite of this, both siblings progressed with much success in modern life, and are extremely popular not only among their many relatives, but also among the broader culturally diverse society.

The elderly Parents lived in isolation to a certain degree in a quiet suburb, and sought to reach the end of their advanced lives in peace. Moreover, without seeking any attention, they assisted many people through small but regular **acts of kindness**: Sometimes for people whose needs they found out about through third persons, and sometimes by ensuring certain **dedicated items** or donations for the Church of the Mother of God, which was being built in their neighborhood.

As soon as a devout Clergyman, and nephew of the now late Andrew, heard of his passing, he hastened to go and perform his funeral, together with other Clergy of the region, who more or less knew and deeply respected not only his contributions, but also his heroic struggle.

It is chiefly concerning this struggle, which he kept as a 'secret of seven seals' for decades, that we now speak. For we doubt that there would be another Husband, especially one with the so-called 'Mediterranean temperament', who would have endured certain 'inadvertencies' and 'oversights' (without making the slightest remark!) to his ill Wife Panayota, so as not to wound her soul or offend her as the lady of the house.

What was the problem he faced? It was the daily food and the way that Panayota cooked, as she was

σέ θέση νά παρασκευάσει ένα άπλό πιάτο, πού «νά τρώγεται»!

Λένε ότι ή άγάπη στά άνδρόγυνα σ' ένα μεγάλο βαθμό «περνάει άπ' τό στομάχι». Τό λένε, γιά νά δείξουν ότι τό εύγευστο φαγητό δέν είναι άπλώς ύλιστική άπόλαυση. Είναι και ένα είδος «πολιτισμού»! Όχι μόνο τό τί θά φάει ό άνθρωπος, αλλά και πώς θά έχει μαγειρευθει, άκόμη και πώς θά σερβιρισθει, ώστε νά προκαλει γενικώτερη «εύχια», και όχι άπλώς νά τέρψει τήν στοματική κοιλότητα και τό λαρύγγι.

Δέν είχε ιδιαίτερες άξιώσεις μήτε στό φαγητό του ό κύρ Ανδρέας, έφ' όσον άσκητικός ήταν σέ όλα στην καθημερινή διαβίωσή του, ό καλοκάγαθος Τσιριγώτης. Όμως, τό λίγο φαγητό πού θά έτρωγε, ιδιαίτερα μάλιστα στά γεράματά του, ήθελε νά άνταποκρίνεται κάπως στην παραδοσιακή κουζίνα πού είχε χρόνια συνηθίσει. Και είναι γνωστό πόσο άποφεύγει ένας μεσογειακός τύπος τίς «άνοστιές» από ξένες κουζίνες.

Αντί λοιπόν νά διαμαρτυρηθει ειρηνικά στην Σύζυγό του, άν τό άλάτι ή τό λάδι ή κάποιο άλλο στοιχείο δέν είχε μπει στό φαγητό στη σωστή του αναλογία, προτιμούσε νά φάει κρυφά κάτι πρόχειρο, λέγοντας ότι δέν πεινούσε άκόμη και θά έτρωγε άργότερα.

Στήν πραγματικότητα, περίμενε νά βραδύσει, και τήν ώρα πού θά είχε άποσυρθει ή άρρωστη γυναίκα του, εκείνος πήγαινε άθόρυβα και πετούσε στόν κήπο, από ένα επικίνδυνο παραπόρτι, τό φαγητό πού δέν τρωγόταν.

Αυτή ή ιστορία τά τελευταία χρόνια είχε γίνει καθημερινή μέριμνα και συνήθεια. Γιατί όσο ή άσθένεια της Παναγιώτας χειρότερευε, τόσο και τό φαγητό γινόταν πιό άνυπόφορο. Αλλά δέν έπρεπε «νά τό μάθει» ποτέ ή άμοιρη γυναίκα, πού τό είχε έτοιμάσει όσο καλύτερα μπορούσε.

Έτσι, ό φιλότιμος άνθρωπος του Θεού Ανδρέας, στην άγωνία του νά μή ξεχάσει νά πετάξει τήν «άχρηστη» μεριδα του στόν κήπο μόλις νύχτωνε, γλύστρησε σ' ένα άθέατο σκαλοπατάκι πού είχε τό παραπόρτι, και τραυματίστηκε άρκετά, ώστε νά γίνει πιά τελείως προβληματική όποιαδήποτε μετακίνησή του.

Μετά από λίγους μήνες πού πέθανε, ή Παναγιώτα δέν ήθελε μέ κανένα τρόπο νά μετακομίσει στά παιδιά της. Πίστευε ότι έπρεπε νά μείνει στό δικό της σπιτικό, νά μαγειρεύει και νά φροντίζει τόν Ανδρέα.

Όστερα από τήν έντονη προσπάθεια του γιού και της κόρης, έπεισθη ότι τώρα πιά «δέν τήν χρειαζόταν» ό άνδρας της, από τόν όποιον δέν είχε χωρισθει ποτέ.

Τώρα μόλις αρχίζει νά τόν συνηθίζει στόν ...Ουρανό! Νά προσπατεύει όλη τήν οικογένεια μέ τήν «προσβεία» του, μαζί μέ τήν Θεοτόκο και όλους τούς Αγίους.

no longer in a position to make even the simplest of edible meals.

It is said that the love between a couple passes to a large extent 'through the stomach'. People say this to highlight that tasty food is not simply a material enjoyment. It is also a form of 'culture'! Not only the food itself, but also how it will be prepared, and even how it will be served, creating the feeling of a 'feast', rather than just the sensation in the stomach and throat.

Andrew was not fussy about his food, since this good-hearted Kytherian was ascetic in all aspects of his daily living. And yet, he wished that the little he did eat, especially in his older years, would be somewhat more like the traditional cuisine he was used to. And it is well-known that Mediterranean tastes avoid the 'dullness' of other cuisines!

Instead of protesting calmly to his Wife about whether the salt or oil or some other ingredient had not been added in the correct proportion, he preferred to nibble something privately before mealtime, saying that he was not hungry and that he would eat later.

In actual fact, he waited for the evening, and when his Wife went to sleep, he would silently take the food that he could not eat through a dangerous side-door and 'deposit' it in the garden.

This practice became a daily care and routine over recent years. For, the more Panayota's health deteriorated, the more the food was affected. But she was never to 'learn' of this, as she prepared it as best she could.

Then Andrew, that honest man of God, in his efforts not to forget to dispose of the 'un-needed' plate of food in the garden, slipped on an unseen step of that side-door, and was considerably injured, to the point where any movement became very problematic.

Several months after he passed away, Panayota did not wish at all to move in with her children. She believed she should stay in her own home, to cook and care for Andrew.

After great efforts on the part of her son and daughter, she was finally convinced that she was no longer 'needed' by her Husband, from whom she had never parted.

Only now has she grown accustomed to him being in ...Heaven! Protecting all the family with his prayers, together with the Theotokos and all the Saints.

The Diversity of Charisms: The Significant Role of the Laity in the Church

by Philip Kariatlis

The laity has a significant role to play in the life of the Church. Indeed, the Holy Spirit calls all Christians, ordained and laity alike, to some form of Christian service under the supervision of the shepherds of the Church. In contrast to the scholastic vision of theology which, in the past, often overlooked the proper and diverse ministries of all baptised members of the Church – and indeed sometimes rendered them suspicious – concentrating instead on the special ministry of the ordained priesthood – the Orthodox Church clearly teaches that the entire body of the Church – both clergy and laity – are responsible for preserving and protecting the teaching of the Church unadulterated and integral. Indeed, all of God’s people together, and in communion with one another, are called to bring their unique gifts of the Holy Spirit for the “common good [πρὸς τὸ συμφέρον]” (1Cor 12:7) and “for the building up of the body of Christ [εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ].” (Eph 4:12).

Charisms of the Baptised Faithful

In his first extant letter to the Church in Corinth, St Paul was very clear in stating that all faithful members of the Christian community, as a result of their common baptism, were empowered with a variety of *charisms* or spiritual gifts – namely, concrete manifestations of the grace of the Holy Spirit bestowed on individual Christians – to be used in building up the *ekklesia*, as the one body of Christ, in its mission within the world to witness Christ. Indeed, the unity and communal life of the Church, for St Paul, was precisely manifested through that rich diversity of divine gifts, since it incorporated all faithful members of the community into the life and worship of the Church. Far from being limited only to a few within the ecclesial assembly, *diakonia* within the Church extended to all the faithful members of the *ekklesia* showing the priority and honour of diversity in the mystery of the Church’s exercise of authority. Since the first impetus of these various gifts belonged to the *one* Spirit of God, who apportioned to each as He willed (cf. 1Cor 12:11), the unity of the Church would not be destroyed. On the contrary, God’s communion and self-communication to the world would be characterised by a richness of diverse gifts where all could continue to enjoy a common identity whilst each contributing, at the same time, in a uniquely distinct manner for the Church’s edification.

That the underlying idea of the term ‘*charism*’ in the

Church’s ministry was understood by St Paul as a rich and variegated array of correlative gifts of the Spirit – and therefore not the result of any natural human predisposition – bestowed on each person uniquely for the building up of the Church, is clearly seen in chapter twelve of his first letter:

There are varieties of gifts [χαρισμάτων]... and there are varieties of services [διακονιών]... there are a variety of activities [ἐνεργημάτων], but it is the same Lord who activates all of them *in everyone* [τά πάντα ἐν πᾶσιν]. To each [ἐκάστῳ] is given the manifestation of the Spirit for the common good. (1Cor 12: 4-7).

From this it is clear that ‘everyone’, namely all baptised members of the community were bestowed with a distinct service within the *ekklesia* by the Spirit, and therefore accountable for the wellbeing and furtherance of the Church in its mission to the world. The list of nine charisms specifically mentioned in the verses that directly follow – namely, word of wisdom, word of knowledge, faith, gifts of healings, working of miracles, prophecy, the discerning of spirits, different kinds of tongues and the interpretation of tongues – is not to be understood as being exhaustive but simply representative of the rich diversity of the gifts of the Holy Spirit bestowed upon all members within the Church for its good order in the world.¹

St Paul’s all-inclusive and relational view of *diakonia* or service within the Church highlighted not only the specificity of the Spirit’s gifts, but also their complementarity and therefore necessary co-existence within the life of the Church. That is to say, the criterion of authenticity in ecclesial service was the extent to which the variety of these divine gifts were to be used for the enhancement of the community; they were definitely not gifts that could only benefit the individual. Accordingly, St Paul was careful to emphasise not only the uniqueness and therefore

1. Some theologians argue that Paul’s stress on *glossolalia* was due to the fact that certain members within the Corinthian community erroneously believed in the more ‘extraordinary’ gifts of the Spirit which required a corrective by Paul in order to heal the divisions within the *ekklesia*. Cf. Thomas Rausch, *Towards a Truly Catholic Church: An Ecclesiology for the Third Millennium* (Collegeville, Minnesota: A Michael Glazier Book, Liturgical Press, 2005), 83. Since members of the Church of Rome did not pride themselves on these more ‘dramatic’ and ‘impressive’ charisms, Paul was able to enumerate a more ‘ordinary’ list of spiritual gifts as seen in Rom 12:6-8. Nevertheless, with reference to the spiritual gifts as a whole which are listed in 1Cor 12, Collins believed that these served “to illustrate the rich giftedness of the community. Awareness of this fact is more important than is the determination of the precise nature of any single gift.” Raymond F. Collins, *First Corinthians*, Sacra Pagina, 7 (Collegeville, Minnesota: A Michel Glazier Book, The Liturgical Press, 1999), 442.

indispensability of the Spirit's gift to each baptised member of the community, but equally important how all the rich diversity of spiritual gifts was imperative to the overall growth and order of the Church until the coming of the Lord at the *Parousia*. Ultimately, all *charisms* in the Church could ultimately be understood from within the context of love since they were to be offered for the 'other' so that Christ's body could be built up. Clearly, therefore, the saving work of Christ would be realised by the diverse yet unified and agapetic service of all within the Church. From this, it already becomes clear that the Spirit's gift of diversity was constitutive of the unity and *koinonia* of the early Church's exercise of authority.

Now, the allotment of spiritual gifts by God to all within the community highlighted not only the divine initiative and therefore gratuitous nature of ecclesial *diakonia* but also left no room for any person or groups of people to claim exclusive privileges to these gifts and activities, since they were *charisms* of the Holy Spirit offered to, and for, the Church as a whole through the faithful of the *ekklesia*. Consequently, it follows that the all-important point, specifically with regard to St Paul's vision of the *ekklesia*, was the connection of these emerging pneumatologically constituted ministries to the Church's communal being. Since life in the Church was essentially communal, it could only be to all members of the community together – with all the faithful bringing the rich diversity of their unique gifts – that God would remain present to his people. For St Paul, it was entirely clear that all *charisms* were validated within the *ekklesia* and therefore could not be conceived in isolation from the community. Nor could the truly communal being of the Church be upheld without the distinct yet complementary role of all of God's people within the life of the Church. Consequently, the *charisms* simply specified the unique and necessary contribution of each within this communion and existed strictly for the service of the community.

The interrelationship between the communal dimension of the Church and the diversity of gifts is further accentuated in St Paul's usage of the body metaphor, which followed his discussion of the ecclesial *charisms* (1Cor 12:14-26). Thus for St Paul, the Church's most primitive apostolic exercise of authority was understood as a gift of *koinonia* initiated by God to the Church, one which nevertheless involved the collaboration of all within the community. St Paul's relational understanding of *diakonia* affirmed the vital contribution of all the baptised faithful to the ministerial life of the Church since he understood the one mission of the Church as constituted by many ministries. Since the fullness of God's *koinonia* would be eschatologically realised, it would be necessary for the faithful of the Church, in the meantime, to order the various ecclesial activities for the efficacious functioning of the Church in its mission to further the

reign of God. In this way, immediately following his discussion on the harmonious exercise of spiritual gifts in general within the body of Christ – the *ekklesia* – St Paul turned his attention to, what subsequently came to be known in the Church as, the more permanent *charisms* and ministries of authority in the Church.

The Ordered Composition of the Church

After affirming the fundamental equality of all faithful and the responsibility of the whole body of Christ serving the needs of the community, St Paul went on to distinguish different degrees of ministry ranging from apostles to other more occasional services such as forms of ministry applicable to concrete situation with the life of the Church. In this way, he emphasised that the Church was a richly gifted and structured communion of God. In the same chapter of his correspondence to the Corinthian Church, St Paul brought to the fore the rich variety of *charisms* of all baptised faithful where different members of the community had been allotted with specific gifts giving rise to an ordered communion:

Now you are the body of Christ and individually members of it. And God has appointed in the Church first apostles, second prophets, third teachers; then deeds of power, then gifts of healing, forms of assistance, forms of leadership, various kinds of tongues. Are all apostles? Are all prophets? Are all teachers? Do all work miracles? Do all possess gifts of healing? Do all speak in tongues? Do all interpret? But strive for the greater gifts. And I will show you a still more excellent way. (1Cor 12:27-31).

For St Paul, apostles occupied first place in his list of *charisms* followed by the prophets and teachers. That these were considered to be the leading orders of the local communities is also seen in the book of Acts and the *Didache*. Elsewhere, Paul mentioned leaders in terms of 'presiders' [προϊστάμενοι] (cf. 1Thess 5:12; Rom 12:8); overseers [ἐπίσκοποι] and ministers [διάκονοι] (cf. Phil 1:1).

As can be seen from within the list of the diversity of *charisms*, certain more permanent leadership roles can be discerned out of which the 'structured communion' of the *ekklesia* transpired. In the later Pastoral letters, the interchangeable terms 'ἐπίσκοπος' and 'πρεσβύτερος' (found in 1 and 2 Timothy and Titus; the terms also appears in James 5:14) began to emerge as the standard name for the leaders of the local communities who were appointed by the laying on of hands (cf. 1Tim 4:14; 2Tim 1:6).² Alongside the elders/overseers there was also the diaconate (1Tim

2. Biblical scholars have rightly noted that in Acts and the pastoral letters the term 'episkopos' and 'presbyteros' are used interchangeably since it was only after the apostolic era that these titles came to be differentiated. This is most clearly seen in Acts 20:17-38 where Luke documented Paul's farewell address to the leaders of the Church in Ephesus. In his introductory remarks, Luke called these leaders 'elders' [πρεσβύτεροι] (Acts 20:17), whilst in his transcription of Paul's actual speech these same men are referred to as 'bishops' (Acts 20:28). Osborne

3:8-13). A more developed structure of authority began to emerge, which would ultimately evolve into the threefold ministerial office so that everything within the Church could be done “decently and in order.” (1Cor 14:40). The point of significance, however, is that these distinct *charisms* of leadership could only be understood within the context of the entire body of the Church where each, nonetheless, was expected to contribute.

In accordance with the Pauline understanding of the diversity of *charisms* in the one ministry of the *ekklesia*, Archbishop Stylianos viewed the Church as an ordered communion ruled by the Spirit [ἱεραρχημένη Πνευματοκρατία] **3** according to the model of concentric circles which included the various ministries within the people of God. **4** His model of concentric circles not only situated the ministry of the Church in the broader context of the whole community, as St Paul did in his letter to the Corinthians, but at the same time recognised the reality of the different degrees of responsibilities within the Church. Accordingly, the faithful members of the Church together, as ‘bearers of truth’ would be empowered for the Church’s mission

claimed that what the term *presbyteros* meant for the Jewish Christian community, *episkopos* meant for the non Jewish Christian groups. Cf. Kenan B. Osborne, *Priesthood: A History of the Ordained Ministry in the Roman Catholic Church* (NY: Paulist Press, 1988), 51.

3. His Eminence Archbishop Stylianos (Harkianakis) of Australia, *Unpublished Lecture Notes*, St Andrew’s Greek Orthodox Theological College

4. Cf. Archbishop Stylianos (Harkianakis) of Australia, ‘Commemoration in Orthodox Worship and Life’, *Phronema* 19 (2004): 5.

to witness Christ within the world. Clearly, this brings to light the necessary service and contribution of all laity in the Church, without which the Church’s communal nature would be destroyed. And so, today, in fidelity to Paul’s Corinthian correspondence, the various structured ministries of service within the Church must together function as concrete realities in the Church’s experience of authority so that the gift of *koinonia* between God and the world may be realised proleptically, and fully so in the age to come.

Concluding Remarks

And so from all the above there are at least two conclusions that one can draw from this brief study. Firstly, it is quite clear that St Paul definitely promoted a diversity of spiritual gifts within the ecclesial communion, in this way affirming the necessary contribution of all baptised Christians for the furtherance of the Church’s mission in the world. Secondly, within this communal understanding of service, there was, also, according to St Paul, a definite *taxis* within the community where different ministries carried with them different degrees of responsibility for the wellbeing of the Church and its proper exercise of authority. Consequently, it has to be remembered today that whilst the laity plays a significant role in the Church’s mission, they do so under the guidance of their bishop. In the same way, the bishop ought never to act alone but is responsible that all voices within his community be heard and brought to light for the one service of the Church. In this way, the unity of the Church, personified in the bishop who essentially sums up the local Church in himself, is maintained and upheld in a God-pleasing manner.

St Andrew's Greek Orthodox Theological College

ENQUIRIES AND APPLICATIONS WELCOME

St Andrew’s was established in 1986 by the Greek Orthodox Archdiocese of Australia in order to provide tertiary level education and training of Christian Orthodox clergy, theologians, lay teachers and ministers in order to meet the catechetical and pastoral needs of the Orthodox Church in Australia. It is also intended to be a centre of ecumenical scholarship and learning. It is fully accredited through the Sydney College of Divinity, a federation of Christian theological education providers. All the awards and degrees are approved by the NSW Department of Education and Training.

St Andrew’s offers the following accredited awards: Bachelor of Theology (with Honours), Graduate Certificate in Arts, Graduate Diploma of Arts, Master of Arts, Master of Theology, and a Basic Unit of Clinical Pastoral Education in Aged Care. For further information please contact the Registrar:

St Andrew’s Greek Orthodox Theological College,

242 Cleveland Street, Redfern NSW 2016,

Tel: 02 9319 6145 Fax: 02 9319 4281

Website: www.sagotc.edu.au. - Email: registrar@sagotc.edu.au

Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου προσφέρει πλούσιο πρόγραμμα σπουδῶν, καὶ τὰ πτυχία Bachelor of Theology (with Honours), Graduate Certificate in Arts, Graduate Diploma of Arts, Master of Arts, Master of Theology τὰ ὁποῖα εἶναι ἀναγνωρισμένα ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας τῆς ΝΝΟ σὰν ἰσότιμα μὲ τὰ τῶν λοιπῶν Πανεπιστημιακῶν Σχολῶν. Ἐπίσης ἔχει ἀναγνωρισθεῖ ἡ Θεολογικὴ μας Σχολὴ σὰν ἰσότιμη μὲ τὶς Θεολογικὰς Σχολὰς τῶν Πανεπιστημίων τῆς Ἑλλάδος.

ΠΕΡΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ*

Ο Χριστός ἔνωσε τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας μέ τόν οὐρανό καί τή γῆ. Μέ τούς ἀγγέλους, τούς ἀνθρώπους καί ὅλα τά δημιουργήματα, μέ ὅλη τήν κτίση τοῦ Θεοῦ, μέ τά ζῶα καί τά πουλιά, μέ κάθε μικρό ἀγριοπούλι, μέ κάθε μικρό ἔντομο. Ἐγινε ἔτσι ἡ Ἐκκλησία «πλήρωμα τοῦ τά πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου», δηλαδή τοῦ Χριστοῦ. Ὅλα ἐν Χριστῷ καί σὺν Χριστῷ, μέσα καί μαζί μέ τόν Χριστό. Αὐτό εἶναι τό μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας.

Ο Χριστός φανερώνεται μέσα στήν ἐνότητα τήν μεταξύ μας καί στήν ἀγάπη Του, τήν Ἐκκλησία. Ἐκκλησία δέν εἶμαι μόνος ἐγώ, ἀλλά μαζί κι' ἐσεῖς. Ἐκκλησία εἶμαστε ὅλοι. Μέσα στήν Ἐκκλησία ὅλοι ἐνσωματώνονται. Εἶμαστε ὅλοι ἕνα καί ὁ Χριστός κεφαλή. Ἐνα σῶμα, σῶμα Χριστοῦ: «Ἦμεῖς δέ ἐστε σῶμα Χριστοῦ καί μέλη ἐκ μέρους». Εἶμαστε ὅλοι ἕνα, γιατί ὁ Θεός εἶναι Πατέρας μας κι' εἶναι παντοῦ. Ὅταν τό ζήσουμε αὐτό, εἶμαστε μέσα στήν Ἐκκλησία. Αὐτή εἶναι ἡ εὐχή τοῦ Κυρίου μας στήν Ἀρχιερατική Του Προσευχή, «ἵνα ὡσιν ἕν», γιά ὅλα τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Ἐ, αὐτό μόνο διά τῆς χάριτος τό καταλαβαίνει κανείς. Ζοῦμε τή χαρά τῆς ἐνότητος, τῆς ἀγάπης. Καί γινόμαστε ἕνα μ' ὅλους. Δέν ὑπάρχει πιό ὠραῖο πρᾶγμα!

Τό σπουδαῖο εἶναι νά μποῦμε στήν Ἐκκλησία. Νά ἐνωθοῦμε μέ τούς συνανθρώπους μας, μέ τίς χαρές καί τίς λύπες ὅλων. Νά τούς νιώθουμε δικούς μας, νά προσευχόμαστε γιά ὅλους, νά πονᾶμε γιά τή σωτηρία τους, νά ξεχνᾶμε τούς ἑαυτούς μας. Νά κάνουμε τό πᾶν γι' αὐτούς, ὅπως ὁ Χριστός γιά μᾶς. Μέσα στήν Ἐκκλησία γινόμαστε ἕνα μέ κάθε δυστυχισμένο καί πονεμένο κι' ἀμαρτωλό.

Κανείς δέν πρέπει νά θέλει νά σωθεῖ μόνος του, χωρίς νά σωθοῦν καί οἱ ἄλλοι. Εἶναι λάθος νά προσεύχεται κανείς γιά τόν ἑαυτό του, γιά νά σωθεῖ ὁ ἴδιος. Τούς ἄλλους πρέπει ν' ἀγαπᾶμε καί νά προσευχόμαστε νά μή χαθεῖ κανείς· νά μποῦν ὅλοι στήν Ἐκκλησία. Αὐτό ἔχει ἀξία. Καί μ' αὐτή τήν ἐπιθυμία πρέπει νά φεύγει κανείς ἀπ' τόν κόσμον, γιά νά πάει στό μοναστήρι ἢ στήν ἔρημο.

Ὅταν ξεχωρίζουμε τόν ἑαυτό μας, δέν εἶμαστε χριστιανοί. Ἀληθινὸι χριστιανοί εἶμαστε, ὅταν αἰσθανώμαστε βαθιά ὅτι εἶμαστε μέλη τοῦ μυστικοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας, μέ μία συνεχῆ σχέση ἀγάπης. Ὅταν ζοῦμε ἐνωμένοι ἐν Χριστῷ, δηλαδή ὅταν ζοῦμε τήν ἐνότητα μέσα στήν Ἐκκλησία Του μέ τό αἶσθημα τοῦ ἑνός. Γι' αὐτό ὁ Χριστός

ON THE CHURCH*

Christ united the body of the Church with heaven and with earth: with angels, men and all created things, with all of God's creation with the animals and birds, with each tiny wild flower and each microscopic insect. The Church thus became *the fullness of Him who fills all in all*, that is, of Christ (Eph 1:23). Everything is in Christ and with Christ. This is the mystery of the Church.

Christ is revealed in that unity between His love and ourselves: the Church. On my own I am not the Church, but together with you. All together we are the Church. All are incorporated in the Church. We are all one and Christ is the head. One body, one body of Christ: *You are the body of Christ and individually members of it* (1 Cor 12:27). We are all one because God is our Father and is everywhere. When we experience this we are in the Church. This is our Lord's wish for all the members of the Church as expressed in His great high-priestly prayer: *that they may be one* (Jn 17:11, 22). But that's something you can only understand through grace. We experience the joy of unity, of love, and we become one with everyone. There is nothing more magnificent!

The important thing is for us to enter into the Church - to unite ourselves with our fellow men, with the joys and sorrows of each and everyone, to feel that they are our own, to pray for everyone, to have care for their salvation, to forget about ourselves, to do everything for them just as Christ did for us. In the Church we become one with each unfortunate, suffering and sinful soul.

No one should wish to be saved alone without all others being saved. It is a mistake for someone to pray for himself, that he himself may be saved. We must love others and pray that no soul be lost, that all may enter into the Church. That is what counts. And it is with this desire one should leave the world to retire to a monastery or to the desert.

When we set ourselves apart from others, we are not Christians. We are true Christians when we have a profound sense that we are members of the mystical body of Christ, of the Church, in an unbroken relationship of love - when we live united in Christ,

* Γέροντος Πορφυρίου Κουσοκαλυβίτου «Βίος καί Λόγοι».

* *Wounded By Love: The Life and the Wisdom of Elder Porphyrios*.
Limni, Evia: Denise Harvey, 2005.

προσεύχεται στον Πατέρα Του λέγοντας, «ἵνα ὦσιν ἓν». Τό λέει καί τό ξαναλέει κί' οἱ ἀπόστολοι παντοῦ τό τονίζουν. Αὐτό εἶναι τό μεγαλύτερο βάθος, ἡ μεγαλύτερη ἔννοια πού ἔχει ἡ Ἐκκλησία. Ἐκεῖ βρίσκεται τό μυστήριον· νά ἐνωθοῦν ὅλοι σάν ἕνας ἄνθρωπος ἐν Θεῷ. Ἄλλη τέτοια θρησκεία δέν ὑπάρχει. Καμμία θρησκεία δέν λέει τέτοια. Κάτι λένε, ἀλλά ὄχι αὐτό τό μυστήριον, αὐτή τή λεπτότητα τοῦ μυστηρίου πού ζητάει ὁ Χριστός καί μᾶς λέει ὅτι ἔτσι πρέπει νά γίνουμε, ὅτι θέλει νά εἶμαστε δικοί Του.

Εἶμαστε ἕνα ἀκόμη καί μέ τούς ἀνθρώπους πού δέν εἶναι κοντά στήν Ἐκκλησία. Εἶναι μακριά ἀπό ἄγνοια. Νά κάνουμε προσευχή, ὁ Θεός νά τούς φωτίσει καί νά τούς ἀλλάξει, νά ἔλθουν κί' αὐτοί στον Χριστό. Ἐμεῖς τά βλέπομε ἀνθρώπινα, κινούμαστε μ' ἄλλον τρόπο καί νομίζουμε ὅτι ἀγαπᾶμε τόν Χριστό. Ὁ Χριστός, ὅμως, ὁ ὁποῖος «βρέχει ἐπί δικαίους καί ἀδίκους» μᾶς λέγει: «Ἀγαπᾶτε τούς ἐχθρούς ὑμῶν». Νά εὐχόμεστε νά εἶμαστε ὅλοι μαζί, ὅλοι μαζί στον Θεό. Τότε, ἂν τό ζοῦμε αὐτό, θά ἔχουμε τά ἀνάλογα ἀποτελέσματα, θά εἶμαστε ὅλοι ἀγαπημένοι καί ἐνωμένοι.

Γιά τούς ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ δέν ὑπάρχει ἀπόσταση, ἔστω κί' ἂν εἶναι χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά. Ὅπου κί' ἂν βρισκόμαστε, εἶμαστε ὅλοι μαζί. Ὅσο μακριά κί' ἂν βρίσκονται οἱ συνάνθρωποί μας, πρέπει νά τούς συμπαραστεκόμαστε. Ἐμένα μέ παίρνουνε κάποιον συνάνθρωπό μας στό τηλέφωνο ἀπό μία πολιτεία, πού εἶναι στίς ὄχθες τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ· λέγεται Ντέρμπαν -ἂν τό λέγω καλά- εἶναι στή Νότιο Ἀφρική, δύο ὥρες ἔξω ἀπ' τό Γιοχάνεσμπουργκ. Μάλιστα αὐτές τίς ἡμέρες ἦλθαν ἐδῶ, γιά νά συνοδεύσουν κάποιον ἀρρωστο στήν Ἀγγλία καί περάσανε νά τοῦ διαβάσω μιά εὐχή. Συγκινήθηκα πολύ.

Ὅταν μᾶς συνδέει ὁ Χριστός, ἀποστάσεις δέν ὑπάρχουν. Ὅταν φύγω ἀπ' τή ζωή αὐτή, θά 'ναι πιό καλά. Θά εἶμαι πιό κοντά σας.

Μέσα στήν Ἐκκλησία προχωροῦμε πρός τήν ἀθανασία.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι νέα ζωή ἐν Χριστῷ. Στήν Ἐκκλησία δέν ὑπάρχει θάνατος, δέν ὑπάρχει κόλασις. Λέει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης: «Εάν τις τόν λόγον μου τηρήσῃ, οὐ μή γεύσῃται θανάτου εἰς τόν αἰῶνα». Ὁ Χριστός καταργεῖ τόν θάνατον. Ὅποιος μπαίνει στήν Ἐκκλησία, σώζεται, γίνεται αἰώνιος. Μία εἶναι ἡ ζωή, εἶναι ἀτελείωτη συνέχεια, δέν ἔχει τέλος, δέν ὑπάρχει θάνατος. Ὅποιος ἀκολουθεῖ τίς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ, δέν πεθαίνει ποτέ. Πεθαίνει κατὰ τή σάρκα, κατὰ τά πάθη καί ἀξιῶνεται νά ζεῖ ἀπ' τήν ἐδῶ ζωή μέσ στον Παράδεισον, στήν Ἐκκλησία μας, καί κατοπιν στήν αἰωνιότητα. Μέ τόν Χριστό ὁ θάνατος γίνεται ἡ γέφυρα, πού θά τήν περάσουμε σέ μιά στιγμή, γιά νά συνεχίσουμε νά ζοῦμε ἐν τῷ ἀνεσπέρῳ φωτί.

that is, when we experience unity in His Church with a sense of oneness. This is why Christ prays to His Father saying, *that they may be one*. He repeats the prayer again and again and the apostles emphasize it everywhere. This is the most profound aspect, the most exalted meaning, of the Church. This is where the secret is to be found: for all to be united as one person in God. There is no other religion like this; no other religion says anything of this sort. They have something to say, but not this mystery, this exquisite point of the mystery which Christ demands and tells us that this is how we must become, that he wants us to be His.

We are one even with those who are not close to the Church. They are distant on account of ignorance. We must pray that God will enlighten them and change them so that they too may come to Christ. We see things in a human light, we move on a different plane and imagine that we love Christ. But Christ, who *sends rain on the righteous and on the unrighteous* (Matt 5:45) tells us: *Love your enemies* (Matt 5:44). We need to pray that we may all be united, united in God. Then, if we live out this prayer, we will achieve corresponding results; we will all be united in love.

For the people of God there is no such thing as distance, even if they be thousands of miles apart. However far away our fellow human beings may be, we must stand by them. Some people regularly telephone me from a town on the edge of the Indian Ocean - Durban is what it's called, if I am pronouncing it correctly. It's in South Africa, two hours drive from Johannesburg. Indeed, a few days ago they came here. They were taking a sick person to England and they came here first to ask me to read a prayer. I was very moved.

When Christ unites us, distances don't exist. When I leave this life it will be better. I'll be closer to you.

In the Church we progress towards immortality

The Church is the new life in Christ. In the Church there is no death and no hell. Saint John the Evangelist says: *Whoever keeps my word will never taste death* (Jn 8:52). Christ does away with death. Whoever enters into the Church is saved; he becomes eternal. Life is one, an unbroken continuity: there is no end, no death. Whoever follows Christ's commandments never dies. He dies according to the flesh, according to the passions and, starting from this present life, is accorded to live in Paradise, in our Church, and thereafter in eternity. With Christ, death becomes the bridge which we will cross in an instant in order to continue to live in the unsetting light.

Reading Thoroughly, Reading Together: Wisdom from St Maximus the Confessor

Rev'd Dr Doru Costache

One of the most representative texts, providing us with insights into the ecclesial spirit of patristic tradition is the prologue of the *Κεφάλαια περὶ ἀγάπης* (*Chapters on Love*), by St Maximus the Confessor (7th century). Whilst not representing a systematic approach to the patristic tradition, the text casts enlightening emphasis on the latter's major features.

The *Chapters on Love* embody St Maximus' answer to questions posed by an Origenist monastic community, ruled by a certain abbot Elpidios. This indicates an important aspect of tradition: as a rule, the holy fathers indeed write out of ecclesial concerns, to address issues that confront the mind of the Church. Two more things should be noted in relation to this. On the one hand, being of ecclesial relevance these writings cannot be properly assessed outside the orthodox canon or criteria of right belief, i.e. outside the life of the Church. On the other hand, they have a punctual, or circumstantial, character and do not intend to exhaust the mystery of faith.

Although indirectly, the ecclesial dimension of the *Chapters* is obvious. The author assures that the book is the result of an endeavour to study the works of the holy fathers, τοὺς τῶν ἁγίων πατέρων λόγους. Thus, notwithstanding St Maximus' lack of literary skills, the content of the book should not be overlooked given that it does not represent the fruits of his own thinking, τῆς ἐμῆς γεώργια διανοίας. Another important feature is unveiled here: a theological/spiritual message claiming relevance to the Church needs confirmation from the consensus *patrum*, the agreement of the holy fathers, they being the most reliable witnesses of tradition.

The ecclesial significance is also indicated by the recommendation concerning how this book should be used. St Maximus alludes here to a daily monastic practice of repeatedly reading a short text, κεφάλαιον (chapter), in order to memorise it, followed by the meditation on the respective text all day long, in a complex process of assimilation. For this reason St Maximus summarises the holy fathers' wisdom in 'many short chapters easy to memorise.' Thus, patristic writings guide toward the depths of spiritual experience, contributing to the intensification of the life of the Church.

To approach correctly such writings, the readers have therefore to be aware of the phraseological intricacies and the complex architecture of the text. For instance, and on the one hand, the *Chapters on Love* are structured symbolically to correspond with the number of canonical Gospels. Thus the four hundred chapters convey the same mystical message conveyed by the symbol of four evangelic narratives: stability, equilibrium, in the spiritual

becoming of those seeking divine love. On the other hand, even if some of the 'chapters' appear easy to understand, ultimately they all require attention because of the wisdom they encapsulate. Or, it is precisely this wisdom that feeds the souls of those reading the book with sincerity, assisted by the divine grace in their quest for useful or salvific meanings. Given the mentioned intricacies, however, St Maximus expressly recommends the readers to approach the 'chapters' not only attentively but also together with others interested in the spiritual life (he uses the word *συνεξέτασις*, meaning both careful examination and the effort of reading together or collectively). Ultimately, the reception of spiritual message represents the opportunity of an act involving the entire community, par excellence ecclesial.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου; Πρὸς Εὐτρόπιον (Ὁμιλία Β')

1. Ἡ ἀνάγνωση τῶν Γραφῶν

Εἶναι, βέβαια, εὐχάριστο τό λιβάδι κί' ἕνας κήπος, ἀλλά πῶς εὐχάριστη εἶναι ἡ ἀνάγνωση τῶν θείων Γραφῶν. Γιατί ἐκεῖ ὑπάρχουν λουλούδια πού μαραίνονται, ἐνῶ ἐδῶ νοήματα πάντοτε ζωηρά· ἐκεῖ ὁ ζέφυρος πού φυσάει, ἐδῶ ὁμως ἡ αὐρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· ἐκεῖ ὁ φράχτης ἀπό ἀγκάθια, ἐδῶ ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ πού ἀσφαλίζει· ἐκεῖ τὰ τζιτζίκια τραγουδοῦν, ἐδῶ οἱ Προφῆτες ὕμνωδοῦν· ἐκεῖ ἡ εὐχαρίστηση ἀπό τὴν ὁμορφιά, ἐδῶ ἡ ὠφέλεια ἀπό τὴν ἀνάγνωση.

Ὁ ὠραῖος κήπος βρίσκεται σ' ἕνα συγκεκριμένο τόπο, οἱ Γραφές ὁμως σ' ὅλη τὴ γῆ. Ὁ κήπος ὑπόκειται στίς καιρικές συνθήκες, ἐνῶ οἱ Γραφές καί τὸν χειμῶνα καί τό καλακαίρι ἔχουν πλούσια φυλλώματα καί εἶναι φορτωμένες καρπούς.

Ἄς προσέχουμε, λοιπόν, στήν ἀνάγνωση τῶν Γραφῶν. Γιατί ἂν προσέχεις στή Γραφή σου διώχνει τὴν ἀκεφία, σοῦ φυτεύει τὴν εὐχαρίστηση, ἐξαφανίζει τὴν κακία, ριζώνει τὴν ἀρετή, δέν σέ ἀφήνει στήν ἀναταραχὴ τῶν πραγμάτων νά παθαίνεις ὅ,τι κί' ἐκεῖνοι πού βρίσκονται σέ τρικυμία. Ἐνῶ ἡ θάλασσα εἶναι φουρτουνιασμένη, ἐσύ ταξιδεύεις μέ γαλήνη, ἐπειδὴ ἔχεις γιὰ καπετάνιο τὴν ἀνάγνωση τῶν Γραφῶν. Κί' αὐτό τό σχοινὶ δέν τό κόβει ὁ πειρασμός τῶν ὄσων συμβαίνουν.

(συνεχίζεται)

Α' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Κίνηση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας κ.κ. Στυλιανοῦ

Κατά τόν μήνα Ἰούλιον ὁ Σεβασμιώτατος:

–Εδέχθη τόν κ. Παν. Καριατλή, καί εἶχε μετ' αὐτοῦ συζήτηση περί προσωπικοῦ θέματος.

Συνοδευόμενος ἀπό τόν Αρχιμ. π. Σωφρόνιο, μετέβη εἰς τήν οἰκίαν τοῦ κ. Ἀντωνίου Γεωργίου, εὐχηθεῖς εἰς αὐτόν ταχεῖαν ἀνάρρωση, παρεκάθησε δέ εἰς δεῖπνον μεθ' ὅλης τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ (1-7-08).

–Εδέχθη τόν κ. Νικ. Βασιλείου, Πρόεδρον τῆς Ἑλληνικῆς Κυπριακῆς Λέσχης, ὁ ὁποῖος παρέδωσε εἰς τόν Σεβασμιώτατον πρόσκληση διὰ τήν ἐπικείμενη Χοροεσπερίδα τοῦ ὡς ἄνω Ὄργανισμοῦ (2-7-08).

–Εδέχθη τήν κα Μαριάννα Πεγκλή, ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ὄργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἀδελφάτου τοῦ Ἀπ. Ἀνδρέου, καί ἐκράτησεν αὐτήν εἰς τήν μεσημβρινή τράπεζα.

Προήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ Καθηγητικοῦ Σώματος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀπ. Ἀνδρέου, καί συνεζήτησαν τήν ἐν γένει πρόοδο καί τὰ ἀποτελέσματα τῆς προσφάτου ἐξεταστικῆς περιόδου τῶν φοιτητῶν μας (3-7-08).

–Εδέχθη τόν κ. Μιχαήλ Κουμπή μετὰ τῆς μνηστῆς αὐτοῦ διδος Βαρβάρας Τζάνερου, οἱ ὁποῖοι προσεκόμισαν τό προσκλητήριον τοῦ Γάμου τῶν (4-7-08).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε εἰς Ἱ. Ναόν Ἀγ. Νικολάου Marrickville, ἀκολουθῶς δέ παρεκάθησεν εἰς κοινόν γεῦμα, παρατεθέν ὑπό τοῦ Συμβουλίου καί τῆς Φιλοπτώχου εἰς τήν Αἴθουσα παραπλευρῶς τοῦ Ναοῦ (6-7-08).

–Ἐχαιρέτισε διὰ συντόμου προσλαλιάς, τούς ἀπό τὰ διάφορα Τμήματα τῆς Αὐστραλίας προσελθόντας νά συμμετάσχουν εἰς τό Πρόγραμμα Ταχυρύθμων Μαθημάτων Θεολογίας (MATS Course), ὑπογραμμίσας τήν ἰδιαίτη σπουδαιότητα πού εἶχαν οἱ τρεῖς πρώτοι αἰῶνες τῆς Χριστιανικῆς Ἱστορίας, καθώς καί ἡ ἐν συνεχείᾳ λαμπρά Πατερική περίοδος. Τό Πρόγραμμα εἰς τό πρώτο σκέλος εἶχεν ἀναλάβει ὁ ἐκ τῶν Διδασκόντων Dr Guy Freeland μέ θέμα «Christian Initiation», τό δέ δεύτερο σκέλος ὁ ἐπίσης ἐκ τῶν Διδασκόντων π. Γεράσιμος Κούτσουρας, ὁ ὁποῖος ἀνέπτυξε σχετικὰ μέ τήν Ὑμνολογική καί Ὑμνογραφική Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας.

Εδέχθη τόν ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς Σχολῆς π. Στ. Ἀγοροῦδη, Ἱερατ. Προϊστάμενον τῶν Ἀγ. Θεοδώρων εἰς Townsville, ὁ ὁποῖος ἐζήτησε τήν εὐλογία τοῦ Σεβασμιωτάτου διὰ τό σοβαρό πρόβλημα ὑγείας πού ἀντιμετωπίζει.

Εδέχθη τόν ἀφιχθέντα ἐξ Ἀθηνῶν, διὰ τό ἐτήσιον μνημόσυνο τῆς Μητρὸς του Παρασκευῆς, π. Ροδίωνα Γιακκούπη καί τόν ἀυτάδελφον αὐτοῦ κ. Νικόλαον ἐκ Βρισβάνης, καί ἐκράτησεν αὐτούς εἰς τήν κοινή μεσημβρινή τράπεζα (7-7-08).

–Εδέχθη τόν π. Ἀγγελον Ἀλιφιερᾶκη, Ἱερατ. Προϊστάμενον τῆς Ἐνορίας Ἀγ. Ἀνδρέου Gladesville, καί συνεζήτησαν θέματα ἀφορῶντα τόν Ὄργανισμό «ESTIA FOUNDATION» (8-7-08).

Εδέχθη τήν Καθηγουμένη Φιλοθέη καί τίς Ἀδελφές Ταβιθᾶ, Ἀγάθη, Θεονύμφη καί Θεοκτίστη, ἐκ τῆς Ἱ. Μονῆς Τιμίου Σταυροῦ Mangrove, μετὰ τήν ἐπάνοδον ἐκ τοῦ προσφάτου προσκυνήματός των εἰς τήν Γενέτειραν.

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν Μ. Ἑσπερινόν εἰς Ἱ. Ναόν Ἀγ. Εὐφημίας Bankstown, παρεκάθησε δέ εἰς τό ἐν συνεχείᾳ παρατεθέν ἑόρτιο δεῖπνο, κατά τό ὁποῖον μαθηταί

τοῦ ὁμωνύμου Κολλεγίου τῆς ἐν λόγω Ἐνορίας-Κοινότητος ἐβοήθησαν εἰς τό σερβίζισμα τοῦ φαγητοῦ (10-7-08).

–Εδέχθη τόν κ. Στ. Κουδουνάρη, ἐκ τῶν Μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐνορίας-Κοινότητος Ἀγ. Σπυριδῶνος Kingsford, καί εἶχε μετ' αὐτοῦ συζήτηση ἐπί θεμάτων κοινῶν ἐνδιαφέροντος (11-7-08).

–Ἐροῦργησε καί ἐκήρυξε εἰς Καθεδρικόν Ἱ. Ναόν (Redfern) καί ἐχειροτόνησεν εἰς Διάκονον τόν κ. Νεκτάριον Ἰωάννου, εὐλαβῆ οἰκογενειάρχην καί Ἱεροψάλτην ἐπί μακρόν εἰς Ἱ. Ναόν Ἀγ. Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης (Liverpool), ἀπευθύνας εἰς αὐτόν ἐπικαίρους νοθεσίας. Ἰδιαίτερος ἐτόνισε τήν σπουδαιότητα τοῦ δύσκολου ἔργου τοῦ νέου Κληρικοῦ εἰς μία συγκεχυμένη καί σκανδαλώδη ἐποχή. Ἐν συνεχείᾳ, παρεκάθησεν εἰς ἑόρτιον γεῦμα μετὰ τῶν Γονέων, τῆς Συζύγου καί λοιπῶν συγγενῶν τοῦ νεοχειροτονηθέντος, μελῶν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου καί Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος, καθώς καί πλήθους πιστῶν (13-7-08).

–Εδέχθη τόν Πρωτοπρ. π. Βλαδίμηρο Makeev τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, μετὰ τοῦ υἱοῦ του καί φοιτητοῦ εἰς τήν Θεολογική μας Σχολή Βασιλείου, καί ἐν συνεχείᾳ μετὰ τῶν κ.κ. Φιλ. Καριατλή καί Τ. Καλογεράκη συνεζήτησαν περί τῆς προοπτικῆς καλλιτέρας ἐπιδόσεως τοῦ ὡς ἄνω φοιτητοῦ εἰς τήν Σχολήν (16-7-08).

–Συνοδευόμενος ἀπό τόν Διάκονο π. Στ. Ἰβανό, μετέβη ἀεροπορικῶς εἰς Ἀδελαΐδα. Τό ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας, ἐπεσεκέφθη μετὰ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Δορυλαίου κ. Νικάνδρου εἰς τήν οἰκίαν του τόν ἀσθενοῦντα κ. Βασ. Ταλιαντζή, ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου καί Διευθυντοῦ τῶν Ἰδρυμάτων «Ἡ Βασιλεία» Ν.Α., εὐχηθεῖς εἰς αὐτόν ταχεῖαν ἀνάρρωση. Τό βράδυ, συμπαραστατούμενος καί ἄλλιν ἀπό τόν Θεοφιλέστατο καί τούς Κληρικούς τῆς πόλεως Ἀδελαΐδος, ἔχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν Μ. Ἑσπερινόν εἰς Ἱ. Ναόν Προφήτου Ἡλίου (Norwood), ἀκολουθῶς δέ παρεκάθησεν εἰς τήν ἑορταστική τράπεζα μεθ' ὄλων τῶν παρισταμένων (19-7-08).

Συνελετούργησε μετὰ τοῦ Θεοφιλεστάτου Δορυλαίου καί ἄλλων Κληρικῶν εἰς τόν ὡς ἄνω πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν, ἐκήρυξε δέ καταλλήλως, παρουσία τοῦ Premier Νοτίου Αὐστραλίας κ. Mike Rann καί ἄλλων Ἐπισήμων τῆς Πολιτειακῆς Κυβερνήσεως καί ὄλων τῶν τοπικῶν Παραγόντων τῆς Παροικίας. Εἰς τό τέλος τῆς θ. Λειτουργίας, ὁ Σεβασμιώτατος ἐκάλεσε τόν κ. Rann νά ἀπευθύνει χαιρετισμόν εἰς τό ἐκκλησίασμα, πρᾶγμα πού ἐπραξε εὐχαρίστως ὁ ἐνθουσιώδης Φιλέλλην κ. Rann. Ἐν συνεχείᾳ, ὄλοι οἱ Ἐπίσημοι μετὰ τῶν λοιπῶν πιστῶν, παρεκάθησαν εἰς ἑόρτιο τράπεζα (20-7-08).

–Προήδρευσε Ἱερατικῆς Συνάξεως τῆς Γ' Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφέρειας.

Τήν μεσημβρία, συνοδευόμενος ἀπό τόν Θεοφ. Δορυλαίου καί τόν Διάκονόν του, μετέβη εἰς τήν οἰκίαν τοῦ π. Χρήστου Κελίδη, Ἱ. Προϊσταμένου τῆς Ἐνορίας-Κοινότητος Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ (Port Adelaide), καί παρεκάθησε μετ' αὐτῶν εἰς γεῦμα.

Τό ἀπόγευμα ἀνεχώρησε ἀεροπορικῶς μετὰ τοῦ Διακόνου του, ἐπιστρέψας εἰς Σύδνεϋ (21-7-08).

–Εδέχθη τόν Καθηγούμενον τῆς Ἱ. Μ. Παναγίας Παντανάσσης Mangrove, π. Στέφανον, διὰ θέματα ἀφορῶντα τήν ὡς ἄνω Μονή, ἐκράτησε δέ αὐτόν εἰς τήν μεσημβρινή τράπεζα (23-7-08).

-Έχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν Μ. Ἑσπερινό εἰς Ἱ.Ν. Ἁγίας Παρασκευῆς (Blacktown), ἀκολούθως δέ παρεκάθη-
σεν εἰς κοινήν ἑόρτιον τράπεζα μετὰ τῶν Κληρικῶν καί τοῦ
ἐκκλησιάσματος (25-7-08).

-Συνοδευόμενος ἀπό τόν Ἀρχιμ. π. Κύριλλο Ζήση καί
τόν Διάκονόν του π. Στ. Ἰβανό, μετέβη ὀδικῶς εἰς Goulburn,
ὅπου ἔχοροστάτησε καί ἐκήρυξε, κατά τόν Μ. Ἑσπερινό, εἰς
τόν πανηγυρίζοντα Ἱ.Ν. Ἀγ. Παντελεήμονος. Ἀκολούθως,
παρεκάθησεν εἰς κοινόν δεῖπνο εἰς τήν οἰκία τοῦ Προέδρου
τῆς ὡς ἄνω Ἑνορίας-Κοινότητος κ. Nick Peter (26-7-08).

-Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν ὡς ἄνω πανηγυρίζοντα
Ἱ. Ναόν, παρουσία τοῦ Πρέσβευος τῆς Ἑλλάδος ἐν Καμπέρρα
κ. Γ. Ζώη καί τῆς Συζύγου αὐτοῦ Χριστινῆς, ἄλλων ἐπισήμων
καί πλήθους πιστῶν ἀπό ὅλα τὰ μέρη τῆς Νέας Νοτίου
Οὐαλίας. Μετά τό πέρας τῆς θ. Λειτουργίας, μετέβη εἰς τό
Ὁμογενειακόν Ἑστιατόριο «Paragon» καί παρεκάθησε μεθ’
ὄλων τῶν Ἐπισήμων καί πλήθους κόσμου εἰς κοινήν ἑόρτιον
τράπεζα (27-7-08).

-Ἐδέχθη τόν ἐπανακάμψαντα ἐξ Ἑλλάδος π. Ἀθανάσιο
Γιάτσιον, Ἐφημέριον τοῦ Ἱ.Ν. Ἁγίας Αἰκατερίνης Mascot, ὁ
ὁποῖος εἶχε μεταβεῖ εἰς τήν ἰδιαιτέραν του πατρίδα Λάρισα,
διά τόν Γάμο τοῦ ἀυταδέλφου του (28-7-08).

Κίνηση τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Κατά τόν μῆνα Ἰούλιο ὁ Θεοφιλέστατος:

-Παρεκάθησεν εἰς τήν Συνεδρίασιν τῶν Καθηγητῶν τῆς
Θεολογικῆς Σχολῆς (3-7-08).

-Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Καθεδρικόν Ναόν.
Εἰς τό τέλος τῆς θ. Λειτουργίας ἐτέλεσε ἀρτοκλασίαν ὑπέρ τῶν
Κυριῶν καί Δεσποινίδων τῶν Φιλοπτῶχων Ἀδελφοτήτων τῆς
Ν.Ν.Ο., ἐπ’ εὐκαιρία τῆς μνήμης τῶν Προστατῶν τῶν Ἁγίων
Αναργύρων Κοσμά καί Δαμιανοῦ καί ὠμίλησε καταλλήλως
διά τό ἐπιτελούμενο ὑπ’ αὐτῶν ἔργον.

Μετά ταῦτα, εἰς τήν Μεγάλη Αἴθουσα τῆς Θεολογικῆς
Σχολῆς παρεκάθησεν εἰς τό ἔτήσιο Γεῦμα, τό ὁποῖο ὀργανώ-
νουν οἱ Κυρίες πρός ἐνίσχυσιν τῆς Σχολῆς.

Κατά τήν διάρκεια τοῦ Γεύματος, ὁ Θεοφιλέστατος διεβί-
βασε πρός τοὺς συνδαιτημόνας τάς εὐχάς τοῦ Σεβασμιωτάτου
καί ἐν συντόμῳ ἀνεφέρθη εἰς τό ἔργον τῆς Σχολῆς, ὁ δέ ἐκ
τῶν ἀποφοίτων τῆς Σχολῆς Ἀρχιμ. π. Ἐλευθ. Καμπουράκης
ὠμίλησε γλαφυρότατα διά τίς ἐμπειρίες του κατά τήν διάρκεια
τῶν φοιτητικῶν του χρόνων (6-7-08).

-Παρεκάθησεν εἰς τήν Συνεδρίασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμ-
βουλίου τῆς Βασιλειάδος (8-7-08).

-Εἰς τά πλαίσια τῶν Ἐντατικῶν Χειμερινῶν Τμημάτων τῆς
Θεολογικῆς Σχολῆς, παρέδωσε ἕνα μάθημα λειτουργικῆς
«περὶ προσκομιδῆς» (9-7-08).

-Προήδρευσε Συνεδριάσεως μετὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβου-
λίου τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου
Kogarah, παρουσία καί τοῦ νέου προσωρινῶς διορισθέντος
Ἱερατικῶς Προϊσταμένου Αἰδ.σ. Πρωτοπ. π. Δημητρίου
Κοκκίνου.

Ἐδέχθη εἰς συνεργασίαν τόν Πρόεδρον τῆς Ἑνορίας-
Κοινότητος Ἀγ. Γερασίμου Leichhardt κ. Ἰω. Μητροθανάσην
(11-7-08).

-Ἐλειτούργησε, ἐκήρυξε καί προεξήρχε τῆς Λιτανεύσεως
τῆς Ἱ. Εἰκόνος καί τῶν Λειψάνων εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ.
Ν. Ἀγ. Εὐφημίας Bankstown. Ἐν συνεχείᾳ εἰς τήν Αἴθουσα
τοῦ Ἱ. Ναοῦ, παρεκάθησεν εἰς τό ἔτήσιον Γεῦμα, τό ὁποῖον
διοργανώνει ἡ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης τῆς Ἑνορίας καί
ὠμίλησεν καταλλήλως (13-7-08).

-Προήδρευσε τοῦ Πρωτοβαθμίου Πνευματικοῦ Δικαστηρίου
Ν.Ν.Ο. (14-7-08).

-Προήδρευσε Συνεδριάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Βιβλιοθήκης
τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

Ἐδέχθη τόν Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τοῦ Ἱ. Ν. Ἁγίου
Γερασίμου Leichhardt π. Λυσίμαχο Κώστογλου (15-7-08).

-Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ν. Ἀγ. Σπυριδῶνος
Kingsford (20-7-08).

-Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ.
Ν. Ἀγ. Παρασκευῆς Blacktown. Τό ἑσπέρας, ἐκπροσωπῶν
τόν Σεβασμιώτατον, παρέστη εἰς τήν Ἑσπερίδα τήν ὁποίαν
διοργανώνει κατ’ ἔτος τό Ἡμερήσιον Κολλέγιον τῆς Ἱ.
Ἀρχιεπισκοπῆς «οἱ Ἅγιοι Πάντες» καί ὠμίλησε καταλλήλως.
Τήν ἐκδήλωσιν ἐτίμησε καί ἡ Ὑπουργός Νεολαίας καί
Ἐθελοντισμοῦ κα Linda Burney τῆς Ν.Ν.Ο. (26-7-08)

-Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Καθεδρικόν Ναόν τοῦ
Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου. Εἰς τό τέλος τῆς θ. Λειτουργίας
ἐτέλεσε μνημόσυνον ὑπέρ τῶν Κυριῶν ἀγωνιστῶν, οἱ ὁποῖοι
ἐθυσίασθησαν κατά τήν εἰσβολήν τῶν Τούρκων εἰς τήν Κύπρον
τό 1974. Εἰς τό μνημόσυνον παρέστησαν ὁ Ὑπατος Ἀρμοστής
τῆς Κύπρου κ. Φίλιππος Κριτιώτης, ὁ Βουλευτής τοῦ ΑΚΕΛ
κ. Ἄντρος Κυπριανοῦ, Πρόεδροι Κυπριακῶν Ὁργανισμῶν
κ.ἀ. ἐπίσημοι. Εἰς τό τέλος, ὁ Θεοφιλέστατος ὠμίλησε διά τό
συνεχιζόμενο δράμα τοῦ Κυπριακοῦ Ἑλληνισμοῦ, εὐχηθεῖς
νά βρεθῆι δίκαιη καί βιώσιμη λύση, ὥστε Ἑλληνοκύριοι καί
Τουρκοκύριοι νά ζήσουν ἑνωμένοι ἀρμονικά (27-7-08).

-Προήδρευσε Συνεδριάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Κεντρικῆς
Φιλοπτῶχου (29-7-08).

-Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξεν κατά τόν πανηγυρικό
ἑσπερινόν εἰς τόν Ἱ. Ν. Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου Kogarah, ἐπὶ
τῇ μνήμῃ τῆς Ἁγίας Ἐλέσης (31-7-08).

*Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπός μας ἔχειροτόνησεν εἰς Διάκονον
τόν κ. Νεκτάριον Ἰωάννου εἰς τόν Καθεδρικόν Ναόν τοῦ Εὐαγγελι-
σμοῦ τῆς Θεοτόκου (Σύδνεϋ 13-7-08).*

Β' Ἀρχιεπισκοπικὴ Περιφέρεια Κίνηση τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ

Κατά τόν μῆνα Ἰούλιον, ὁ Θεοφιλέστατος:

-Ἐπέστρεψε ἀπό τό ταξίδιον του εἰς Γενέτειραν (24-7-08).

-Τό ἑσπέρας ἔχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν
πανηγυρικό Ἑσπερινό εἰς τόν Ἱ. Ναόν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς
St. Albans παρουσία πλήθους πιστῶν. Μετά τόν Ἑσπερινόν
παρεκάθησε εἰς δεῖπνον τῆς Φιλοπτῶχου εἰς τήν αἴθουσαν
παραπλεύρως τοῦ Ἱ. Ναοῦ (26-7-08).

-Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ.
Ναόν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς St. Albans. Τήν μεσημβρίαν
παρεκάθησεν εἰς γεῦμα εἰς τήν αἴθουσαν παραπλεύρως

του Ι. Ναού. Τό έσπέρας έχοροστάτησε καί εκήρυξε κατά τό πανηγυρικό Έσπερινόν εις τόν Ι. Ναόν του Αγίου Παντελεήμονος Dandenong. Μετά τόν Έσπερινόν παρεκάθησεν εις δείπνον εις τήν αίθουσαν παραπλεύρωσ του Ι. Ναού (26-7-08).

–Ελειτούργησε καί εκήρυξεν εις τόν πανηγυρίζοντα Ι. Ναόν της Αγίας Παρασκευής St. Albans καί έν συνεχεία παρεκάθησεν μετά των έπισήμων εις γεύμα εις τήν οργανωθεισαν πανήγυριν εις τόν προαύλιον χώρον του Ι. Ναού. (27-7-08).

–Τό απόγευμα προέστη συνεδριάσεως του Board του Κολλεγίου του Αγίου Ιωάννου Preston (28-7-08)

–Τό πρωί έδέχθη εις τό Γραφείον τόν Αιδεσ. π. Έμμανουήλ Λυκοπάντην καί τήν κ. Maureen Postma, γενική γραμματέα του Βικτωριανού Συμβουλίου των Έκκλησιών καί συνεζήτησε μετ' αυτών θέματα άφορώντα τήν σχέσηιν της Ίερᾶς ήμων Αρχιεπισκοπής έν Βικτωρία μετά του έν λόγω Συμβουλίου. Τό έσπέρας οί ιερείς της Μελβούρνης παρέθεσαν δείπνο προς τιμήν του Θεοφιλεστάτου έπ' ευκαιρία των όνομαστηρίων του εις τό έστιατόριον Sansis Doncaster (29-7-08)

–Τήν μεσημβριάν παρέστη εις συνεδριάσιν της Έπιτροπής άνεγέρσεως του Κοιμητηριακού Ναού της Αναστάσεως του Λαζάρου Bunurong παρουσία καί του αρχιτέκτονος Κωνσταντίνου Μοσχογιάννη (30-7-08).

–Τό έσπέρας ή Κεντρική Φιλόπτωχος Κυριών & Δεσποινίδων της Αρχιεπισκοπής έν Μελβούρνη παρέθεσαν δείπνον προς τιμήν του Θεοφιλεστάτου έπ' ευκαιρία των όνομαστηρίων αυτού εις τήν ταβέρνα «Γιάννης» Kew 31-7-08).

Γ' - Ε' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ **Κίνηση του Θεοφιλεστάτου** **Έπισκόπου Δορυλαίου κ. Νικάνδρου**

Κατά τόν μήνα Ιούλιον ό Θεοφιλέστατος:

–Έδέχθη τόν Ιεροψάλτην κ. Ιωάννην Σαριδάκη, αιτούντα τάς ευχάς του επί τη αναχωρήσει αυτού εις Σύδνεϋ διά τήν παρακολούθησιν των έντατικών μαθημάτων εις τήν Θεολογικήν Σχολήν του Αποστόλου Ανδρέου (2-7-08).

–Ελειτούργησε καί εκήρυξεν εις τόν Ίερόν Ναόν Αγίου Δημητρίου Salisbury καί έν συνεχεία ευλόγησε τράπεζαν παρατεθεισαν υπό του Έκκλ. Συμβουλίου καί της Φιλοπτώχου Αδελφότητος (6-7-08).

–Έδέχθη τόν Αιδεσ. Πρωτ. π. Άγγελον Δραπανιώτην μετά της Πρεσβυτέρας αυτού, εκ Σύδνεϋ (8-7-08).

–Έπεσεκέφη εις τό νοσοκομείον τήν άσθενοϋσα κ. Άνναν Κοβαλίσκη (9-7-08).

–Έχοροστάτησε εις τόν Ίερόν Ναόν Αγίου Παντελεήμονος Glenelg επί τη ιερᾶ μηνίμη της Αγίας μεγαλομάρτυρος Εϋφημίας (11-7-08).

–Ελειτούργησε καί εκήρυξεν εις τόν Ίερόν Ναόν Αγίου Παντελεήμονος Glenelg.

Ευλόγησε εκδήλωσιν-τσάι της Έπιτροπής Έξωτερικής Θεραποστολής εις τήν αίθουσαν της Ένορίας Αγίου Δημητρίου Salisbury διά τάς ανάγκας της Θεραποστολής εις Μαδαγασκάρην (13-7-08).

–Έδέχθη τόν Αιδεσ. Πρεσβύτερον π. Εϋγένιον Κvasniuk, Κληρικόν της Ουκρανικής Ένορίας Αδελαΐδος, άνηκούσης εκκλησιαστικώς εις τό Οίκουμενικόν Πατριαρχείον Κωνσταντινουπόλεως (16-7-08).

–Έχοροστάτησεν εις τόν Ίερόν Ναόν Αγίου Παντελεήμονος Glenelg επί τη ιερᾶ μηνίμη της Αγίας μεγαλομάρτυρος Μαρίνης (17-7-08).

–Έδέχθη τόν Όσιολ. Ίερομόναχον π. Παντελεήμονα Βῶλον εκ της Ίερᾶς Μητροπόλεως Χίου (18-7-08).

–Υπεδέχθη εις τό άεροδρόμιον Αδελαΐδος, μετ' άλλων κληρικών καί λαϊκών, τόν Σεβασμιώτατον Ποιμενάρχη μας, Αρχιεπίσκοπον Αυστραλίας κ. κ. Στυλιανόν.

Συνώδευσε τόν Σεβασμιώτατον εις επίσκεψιν εις τήν οικίαν του άσθενοϋντος κ. Βασιλείου Ταλιαντζή, Μέλους του Αρχιεπισκοπικού Συμβουλίου καί Chairman της Βασιλειάδος Ν. Αυστραλίας.

Συμπροσευχήθηκε, χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου, κατά τόν Πανηγυρικό Έσπερινόν εις τόν εορτάζοντα Ίερόν Ναόν Προφήτου Ηλιοϋ Norwood. Μετά ταϋτα, παρεκάθησε μετά του Σεβασμιωτάτου εις τό ευλόγηθέν παρ' Αυτού δείπνον παρατεθέν υπό της Φιλοπτώχου Αδελφότητος (19-7-08).

–Συλλειτούργησε, προεξάρχοντος του Σεβασμιωτάτου, εις τόν ως άνω πανηγυρίζοντα Ίερόν Ναόν καί έν συνεχεία παρεκάθησε μετά του Σεβασμιωτάτου εις τήν ευλόγηθεισαν παρ' Αυτού έόρτιον τράπεζαν παρατεθεισαν υπό της Φιλοπτώχου Αδελφότητος.

Παρεκάθησεν εις τό υπό του Σεβασμιωτάτου παρατεθέν δείπνον εις τόν εκ Θεσσαλονίκης Αιδεσ. Πρωτ. π. Αθανάσιον Δαλιανάν μετά μελών της οικογενείας του (20-7-08).

–Συμμετέσχεν εις τήν υπό τόν Σεβασμιώτατον Ίερατικήν Σύναξιν της Τρίτης Αρχιεπισκοπικής Περιφέρειας.

Παρεκάθησεν εις τό προς τιμήν του Σεβασμιωτάτου παρατεθέν γεύμα εις τήν οικίαν του Αιδεσ. Σακελ. π. Χρήστου Κελίδου.

Προέπεμψεν εις τό άεροδρόμιον μετ' άλλων Κληρικών καί Λαϊκών τόν Σεβασμιώτατον έπιστρέφοντα εις Σύδνεϋ (21-7-08).

–Έδέχθη τόν Όσ. Ίερομόναχον π. Αχιλλιον Καραμανίδην, Εφημέριον διά τάς ανάγκας των χριστιανών της υπαίθρου, έδρεύοντα εις Port Pirie.

Έπεσεκέφη εις τό νοσοκομείον τόν άσθενοϋντα συνταξιούχον Κληρικόν, Αιδεσ. Πρεσβ. π. Σπυριδώνα Βουνάσην (22-7-08).

–Έχοροστάτησε καί εκήρυξε κατά τόν Έσπερινόν επί τη ιερᾶ μηνίμη της Αγίας Όσιομάρτυρος Παρασκευής εις τόν Ίερόν Ναόν Αγίου Αντωνίου Prospect (25-7-08).

–Ελειτούργησε καί εκήρυξεν επί τη ιερᾶ μηνίμη της Αγίας Όσιομάρτυρος Παρασκευής εις τόν ως άνω Ίερόν Ναόν καί έν συνεχεία ευλόγησεν έόρτιον τράπεζαν μεταφέρων τάς ευχάς καί ευλογίας του Σεβασμιωτάτου.

Έχοροστάτησε καί εκήρυξε κατά τόν Πανηγυρικό Έσπερινόν εις τόν εορτάζοντα Ίερόν Ναόν Αγίου Παντελεήμονος Glenelg (26-7-08).

–Ελειτούργησε καί εκήρυξεν εις τόν ως άνω πανηγυρίζοντα Ίερόν Ναόν καί έν συνεχεία ευλόγησεν έόρτιον τράπεζαν μεταφέρων τάς ευχάς καί ευλογίας του Σεβασμιωτάτου (27-7-08).

«ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

242 Cleveland Street, Redfern, 2016

Έπίσημο όργανο της Ίερᾶς Αρχιεπισκοπής Αυστραλίας

Έκδίδεται από Συντακτική Έπιτροπή

Υπεύθυνος εκδόσεως: Έπίσκοπος Απολλωνιάδος κ. Σεραφεΐμ

Τεχνική επίμελεια: Πρωτοπρεσβύτερος π. Άγγελος Άλιφιεράκης

www.voiceoforthodoxy.com